

tí rozehrává širokou paletu barev, které zvýrazňují světlo a stíny.

Janě Boudové je vlastní realistický pohled na krajinu. Sama o své práci říká: „Realisticky znázorňuji krajinu proto, že se mě líbí taková, jaká je. Nechci ji přetvářet, ale chci jí ponechat její přirozenou krásu.“

Jana Boudová se snaží podělit se s námi o krásu přírody, která nás obklopuje, a upozorňuje nás na nezbytnost ji chránit a vážit si jí. V tom je její angažovanost a její přínos současnému umění. Její práce vyvolávají v citlivém divákovi pocity volnosti, pohody, klidu a míru. I tak se dá dnes bojovat za štěstí a mír. Jednou mně Jana Boudová řekla: „Často jsem se setkávala s názorem, že my malíři máme bojovat za mír tím, že budeme zobrazovat hrůzy války. Ale já si myslím, že bojovat za mír a štěstí lidí na zemi lze i tím, že budeme ukazovat krásu přírody a kladné hodnoty světa kolem nás.“

Domnívám se, že dílo Jany Boudové si zaslouží naši pozornost. Nejenom kultivovaností projevu autorky, poetickým pohledem na skutečnost, ale především svým estetickým působením.

PhDr. Ivo Prokop

JANA BOUDOVA

akademická malířka a grafička

Narodila se 20. října 1931 v Kolíně. V letech 1950–1955 studovala na Vysoké škole uměleckoprůmyslové u profesora Karla Svolinského. Svou grafikou se podílela na řadě kolektivních výstav v ČSSR i v zahraničí a uspořádala dosud třináct svých samostatných výstav. Ilustrovala knihy pro SPN, SNDK a Artii. Spolu se svým manželem restaurovala známý Langweilův historický model města Prahy. Věnuje se převážně volné grafice.

126. výstava v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1988. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Městské kulturní středisko v Sobotce, pobočka KPVO v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze.

Vytiskly Tiskařské závody, n. p., provoz 77, Mnichovo Hradiště.

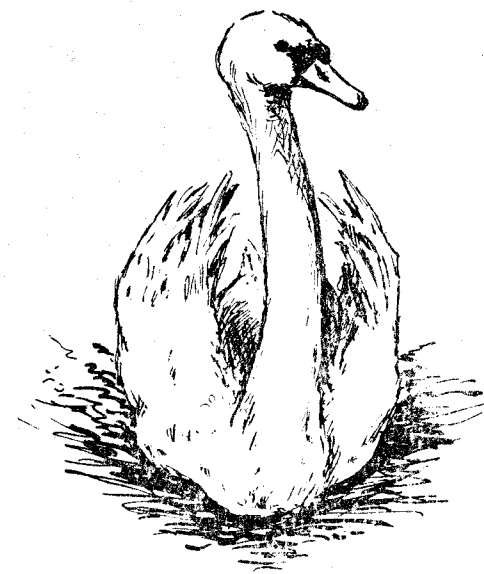
JANA BOUDOVA

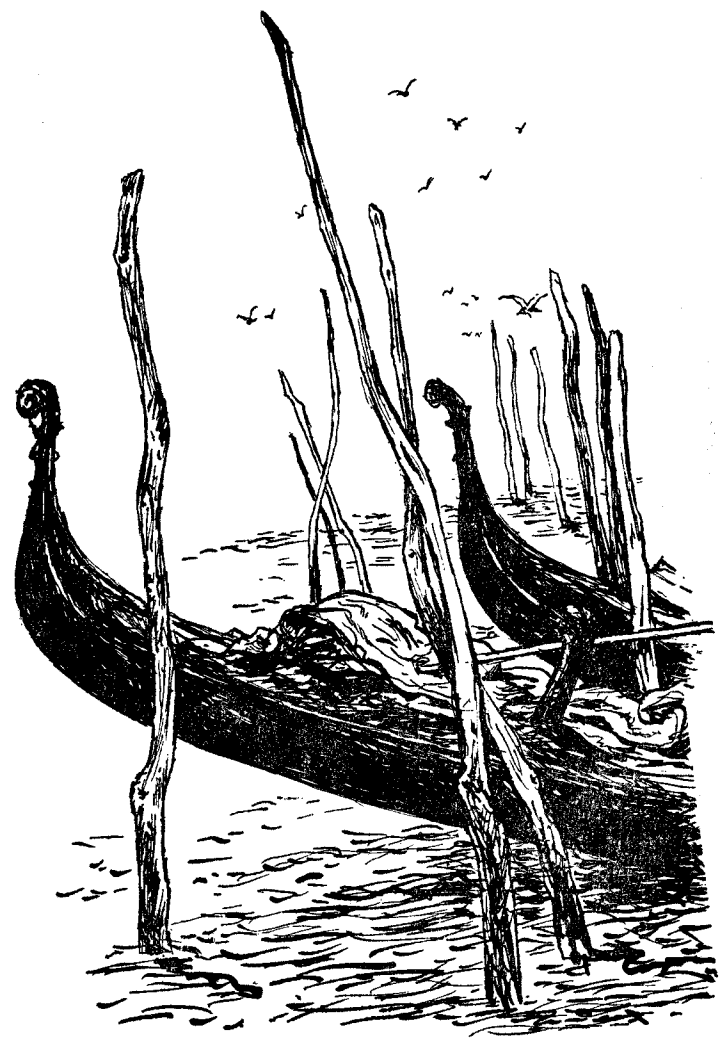
GRAFIKA

Rodný dům

Václava Šolce

Sobotka, srpen–září 1988

Diplomovou prací Jany Boudové, jíž končila svá studia u prof. Karla Svobinského na Vysoké škole umělecko-průmyslové, byla bibliofilie Ezopových, Lafontainových a Krylovových bajek s ilustracemi provedenými technikou dřevořezu. Tyto ilustrace se vyznačují čistou a pevnou linií a dokonalým zvládnutím grafické techniky. Po ukončení vysoké školy, jako by chtěla logicky navázat na svou diplomovou práci, se Jana Boudová věnovala ilustrační tvorbě určené dětem. Srozumitelností svého výrazu, citem pro barvu dokázala upoutat pozornost malého čtenáře.

Vedle ilustrací se Jana Boudová věnuje grafice. Nejdříve to byly dřevořezy, potom suché jehly. A ty také začíná vystavovat jako host v Hollaru v letech 1956–1967.

Mezníkem v tvorbě Jany Boudové se stává rok 1980. Tehdy se obrací k litografii, která jí umožňuje vyjadřovat se v sytých, mnohdy až ostrých barvách, lépe vystihujících kolorit zobrazované krajiny, atmosféru zákoutí rybářských vesnic na jihu Evropy či sluncem prosluněná mořská pobřeží.

Je pravda, že její láska k barvám a barevným kontrastům byla patrná již na jejích dřevořezech z dřívěj-

ších let. Podíváme-li se na obrázek kaštele Lukšiče, upoutá nás na něm temně rudá skvrna zapadajícího slunce, která pointuje kompozici celého obrazu. Dřevořez italského venkovského domku, provedený v černé, bílé a červené barvě, je špičkovým dílem v této technice. Vždyť jí stačí jen několik čar a trochu tlumené červeně k tomu, aby vyjádřila svoji myšlenku a vystihla atmosféru prostředí.

Jana Boudová nás na této výstavě přesvědčuje o tom, že ovládá i další techniku, a to suchou jehlu. Obrazy přístavu v Burgasu, lodička, rackové jsou příkladem jejího citu pro komorně laděnou grafiku.

Většina zde vystavených prací jsou však barevné litografie. Jsou to obrázky z cest po českém venkově, domky a lesy kolem Vršova, krajina na jaře i v zimě, ale i obrázky květin, které svítí ohnivými barvami. Jana Boudová miluje jih Evropy, slunce Itálie a Jugoslávie, upoutaly ji Benátky, které maluje s mimořádným zaujetím. Její gondoly, houpající se za ranního šerosvitu, tlumená šed' obrazu, tak trochu připomínající Moneta, jsou toho dokladem. Na druhé straně se autorka nebojí výrazných barev, jako je tomu u zobrazení moře po bouři. Při malbě rybářských vesniček a jejich zákou-